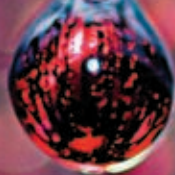

Zgodbe iz duhovnih oaz

SMISEL TRPLJENJA

Pius E. Sammut

Zgodbe iz
duhovnih oaz

SMISEL TRPLJENJA

**SMISEL
TRPLJENJA**

Pius E. Sammut

KAZALO

Skrivnost trpljenja	9
Nesreča nikoli ne počiva	13
Spametujmo se!	17
Najhujši tiran na zemlji	21
Brez panikel!	25
Zdravilna kriza	29
Nadnaravne povezave	33
Ljubezen ni varna	37
Prostitutka Marija	43
Zmaga	49
Junak	53
Dva otročička	57
Študija nasprotij	61
Drama na odprtem morju	65
Presenečenje nad veseljem	69
Pripeljite klovne!	73
Smej se v gospodu!	77
Kako vroče je res v peklu?	81
Aleluja!	87
O avtorju	93

OD PORAZA K ZMAGI

Trpljenje je sestavni del življenja.

*Številni trpljenje težko povežejo s predstavo
o dobrem Bogu.*

Jezus je prišel na zemljo in se je soočil s trpljenjem.

Še več, vzel ga je nase na najbolj pretresljiv način.

In ga premagal.

Tudi mi ga lahko – v Njem.

V Njem smo tudi mi lahko nepremagljivi.

Zmaga je lahko naša!

SKRIVNOST TRPLJENJA

»Kako lahko ljubi Bog dopusti kaj takega?« Aleks je humanitarni delavec v šrilanškem mestu Batticaloa, kjer je decembra 2004 strahotni cunami odnesel 2600 življenj, deset tisočim pa domove. »Ta katastrofa je močno omajala mojo vero,« priznava ta šestdesetletnik.

In ni edini. Neki britanski časopis je kmalu po nesreči zapisal, da morilskemu valu ni uspelo vzeti le nešteti življenj in domov, temveč tudi vero številnih ljudi po vsem svetu. Nobene tragedije ni lahko osmisliti, še zlasti tako obsežne in nenadne, ki je tolikim vzela svojce in premoženje.

»Moja žena, hindujka, ves dan prižiga oljne svetilke svojim bogovom,« je povedal nekdo drug, »a sem kljub temu na svojem hrbtu prenesel sedemintrideset trupel. Zato imam velike dvome.«

Trpljenje je vedno uganka. Janez Pavel II. je zapisal: »Trpljenje pripada človekovi presežnosti. V njem je človek na neki način poklican preseči samega sebe.« Mnogokrat je edini smiselni odgovor nanj ponižno sprejetje. Bolje je porabiti svojo čustveno energijo za češčenje Boga kot za zastavljanje vprašanj. Ljudje namreč nikakor ne moremo doumeti božjih namenov.

Pokojni papež je to naravno nesrečo opisal kot »najtežjo in najbolj bolečo preizkušnjo«, a takoj dodal, da »Bog pa ni zapustil svojega ljudstva«.

To je nedvomno božja beseda. Bog ni ravnodušen do strašnih zločinov, ki se dogajajo po svetu. Tajska je zloglasna po svojem »spolnem turizmu«, ki pogosto zlorablja tudi otroke. Trgovina s človeškimi organi pa je zločin, ki vpije do neba.

Vendar moramo biti glede takih obsodb zelo previdni. Ko je stolp v Siloi pod sabo pokopal osemnajst ljudi, so Jezusa vprašali, zakaj se je podrl prav nanje. Jezus jih je, tako kot vedno, presenetil s svojim odgovorom: ne zato, ker bi bili ti ljudje večji grešniki od drugih Jeruzalemčanov; Bog jim je hotel s tem povedati, da bodo tudi oni tako pokončani, če se ne spreobrnejo.

Namesto da se sprašujemo, zakaj se je nekaj zgodilo, bi se morali vprašati, česa se lahko iz tega naučimo.

Pametneje se je spraševati o sporočilu kot o vzroku!

Da bi bolje razumeli izvor teh dvomov, se moramo zavedati, da živimo v precej brezbožnem okolju. Nemško-švicarski filozof Friedrich Wilhelm Nietzsche (1844–1900) velja za enega najvplivnejših sodobnih mislecev. Udrihal je po krščanstvu in razglasil Boga za mrtvega. Njegova analiza globokih nagibov in vrednot tradicionalne zahodne religije, morale in filozofije je vplivala na rodove teologov, filozofov, psihologov, piscev in novinarjev.

Kljub svojim psihičnim težavam, zavračanju demokracije in poveličevanju *übermensch*a (nadčloveka), s katerim si je pridobil Hitlerjevo spoštovanje, je Nietzsche s svojo filozofijo močno zaznamoval sodobno razmišljanje.

Nietzschejevo razmišljanje o trpljenju in Bogu je zgrešeno, a kljub temu za marsikoga prepričljivo! Rekel je: »Če Bog lahko prepreči nesrečo in je ne prepreči, to pomeni, da je hudoben. Če pa nesreče ne more preprečiti, je nemočen in sploh ni Bog. V vsakem primeru ni za nobeno rabo.«

Edini izhod iz tega začaranega kroga je priznanje, da Bog presega našo pamet. Z nekaj kubičnimi centimetri možganov ga pač ne moremo zaobjeti. Večji je od nas.

Lahko pa se zanesemo na njegovo obljubo, da nas ne bo nikoli zapustil. Bog nas noče telesno razvajati, želi pa nas duhovno izpopolniti. Njegova pota niso takšna kot naša, ampak so vedno boljša!

Naslednja zgodba je bila na spletu zelo popularna. Je preprosta, a učinkovita.

»Bog mi je v roki položil dve škatli – črno in zlato – in mi naročil, naj v prvo spravljam svoje bridkosti, v drugo pa svoje radosti. Storil sem tako. Medtem ko je zlata škatla postajala vsak dan težja, je črna ostala lahka kot na začetku. Iz radovednosti sem jo nekoč odprl in ugotovil, zakaj. Na dnu sem zagledal luknjo, skozi katero so vse moje bridkosti padale ven. Luknjo sem pokazal Bogu in ga vprašal, kam so izginile moje bridkosti. Milo se mi je nasmehnil: ‚Otrok moj, tukaj pri meni so.‘ Vprašal sem ga še, čemu sta škatli namenjeni. ‚Zlata je zate, da bi lahko prešteval moje milosti, črna pa zame, da bi njeno vsebino prepuščal meni.‘«

Da, edina pot skozi trpljenje je, da ga sprejmemo in zaupamo, da ga more Bog s svojo dobroto in močjo spremeniti v nekaj dobrega.

NESREČA NIKOLI NE POČIVA

Čeprav trpljenje prihaja v različnih preoblekah, ga je vedno težko »prebaviti«. Ko sem zadnjič z letalom potoval v Italijo, sem slišal zgodbo, ki se me je globoko dotaknila. Objavljena je bila tudi na naslovnici revije *Wall Street Journal*, 7. 1. 2005.

Joseph Brown je imel šestnajst let, ko si je leta 1997 pri padcu med deskanjem na snegu hudo poškodoval hrbtenico. Skoraj povsem hrom je končal na vozičku, z omejeno gibljivostjo rok in glave. Njegova govorna sposobnost ni bila prizadeta, čeprav so bili sorodniki mnenja, da je po nesreči govoril tiše.

Njegova mati Rebeka si je zadala nalogo, da bo sinu pomagala zaživeti čimbolj normalno življenje. Štiri leta pozneje mu je ob pomoči dobrodelnih organizacij kupila invalidsko prirejeno limuzino Dodge Caravan. Joseph jo je lahko samostojno upravljal zgolj z rokami

iz vozička, ki so ga s posebnim dvigalom namestili za volanom.

Joseph je bil seveda navdušen nad novo odkrito svobodo. Z avtom se je rad vozil po opravkih ali pa kar tako, za zabavo. Vse do oktobra 2003, ko je nesreča spet udarila. Triindvajsetletni kvadroplegik je peljal neke stvari na odpad, ko je vozilo začelo samo od sebe pospeševati. Na ovinku je s ceste zdrvelo skozi koruzno polje, se odbilo od bal sena in trčilo v jablano. Po zaslugi zračne vreče Joseph ni utrpel poškodb, pač pa ga je sunek vrgel iz vozička in se ni več mogel povzpeti nanj. Čeprav je vozilo obtičalo nedaleč od ceste, ga z nje ni bilo moč videti, ker so ga zakrivala drevesa.

Joseph, ki se ni mogel premakniti, je dve uri čakal, poslušal radio in tuhtal, kaj naj stori. Nato je na dlančniku, ki ga je uporabljal kot dnevnik, napisal mami sporočilo: »Nisem naredil samomora. Oprosti, da to poudarjam, vendar se bojim, da bodo ljudje pomislili na to, če ne preživim. Gotovo se sprašuješ, kaj se je zgodilo. Dobro vprašanje ... a mislim, da je povezano s tistim neumnim gumbom za pospeševanje na volanskem obroču.«

Po treh urah je sonce zašlo. Položaj je postal kritičen. Joseph je znova prižgal svoj računalnik in napisal še

eno sporočilo: »Gospod, hvala ti za mamu, ki je toliko žrtvovala zame. Za mnogo njenih žrtev najbrž niti ne vem. Gospod, hvala ti.«

To so bile Josephove zadnje besede. Njegove kavbojke in moder pulover ga niso mogli zaščititi pred temperaturo, ki se je ponoči spustila pod ničlo. Umrli je zaradi podhlajenosti.

Našli so ga šele čez dva dni. Mamo, ki jo je dogodek dokončno strl, je mož čez nekaj mesecev našel obešeno. Brez sporočila. Stara je bila šestinštirideset let.

Trpljenje je skrivnost. Za nekatere je temeljni kamen, na katerem pozidajo svoje življenje, za druge težka skala, ki jih zmečka pod seboj. Eno pa je gotovo – trpljenje brez Boga je pekel.

Trpljenje najdemo, kamorkoli gremo. Zato nas ne bi smelo najti nepripravljenih, kadar nas zadene. Sveti Peter nas v svojem Prvem pismu opozarja: »Ljubi, ne čudite se požaru, ki prihaja nad vas, da vas preizkusi, kakor da bi se vam dogajalo kaj nenavadnega« (4,12).

Prav tako nas ne bi smelo dotolči, kot pravi drugje: »Sicer pa vemo, da njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu, namreč njim, ki so bili poklicani po njegovem načrtu« (Rim 8,28).

Sveti Peter nas celo spodbuja, naj trpljenje sprejmemo: »Bog vse milosti, ki vas je po Kristusu Jezusu poklical v svojo večno slavo, vas bo po kratkem trpljenju sam izpopolnil, utrdil, okreplil in postavil na temelj« (1 Pt 5,10). Kadar nam Bog na pleča položi breme, nas tudi podpre s svojo roko.

Da, trpljenje ima smisel. Nikoli ne smemo pozabiti, da ima odrešenjsko moč. Prečiščuje nas, kot pravi Izaija: »Glej, pretopil sem te, pa ne v srebro, v topilnici trpljenja sem te preizkusil« (48,10).

Pismo Rimljanom jasno pove, da trpljenje vodi v povečanje: »In če smo otroci, smo tudi dediči: dediči pri Bogu, sodediči pa s Kristusom, če le trpimo z njim, da bomo z njim tudi povečani« (8,17).

Sveti Janez od Križa se najbrž ne moti, ko pravi: »Vedno imej pred očmi, da vse, karkoli se ti zgodi – prijetno in neprijetno – prihaja od Boga; tako se ne boš prevzel v blaginji in ne boš obupal v preizkušnji.

SPAMETUJMO SE!

»Naša tragedija je v tem, da nočemo sprejeti božjega načrta, čeprav jasno vidimo, da so naši načrti obsojeni na neuspeh.« Ne vem sicer, kdo je izrekel te besede, vendar se z njim globoko strinjam.

Ko je bila Indija še britanska kolonija, je imela Kalkuta zelo dobrega župana, ki je veliko naredil za revna predmestja. Številne barake je nadomestil s hišami in stanovanjskimi bloki. Včasih se je pozno ponoči sprehajal po še neurejenih četrtih in si mislil: »Ko bi mi ljudje dovolili, bi zanje marsikaj izboljšal, pa tega nočejo. Navadili so se na svojo umazanijo in se je oklepajo, čeprav jih ubija kakor muhe.«

Podobne občutke je moral imeti Jezus. Če mu dovolimo, lahko za nas naredi karkoli – celo očisti naše življenje ter nas osvobodi strahu in tesnobe. Vendar je vse odvisno od tega, *če mu dovolimo*.

Včasih se nam Jezus skuša približati prek naših neuspehov. Ker ve, da nas uspeh zapelje v prevzetnost, raje počaka, da se nam stvari zalomijo. Pri zadnji večerji se je Peter hvalil, da Jezusa ne bo nikoli zatajil, že čez nekaj ur pa je trdil, da ga sploh ne pozna. Gotovo so bili njegovi prvi dnevi po križanju polni kesanja in razočaranja nad samim seboj.

Vendar je Petra prav to izkustvo padca za vedno spremenilo. Njegove iluzije o lastni moči in zanesljivosti so se razblinile, namesto njih pa ga je navdal nov polet božjega odpuščanja in ljubezni, ki mu je dajal moč, o kakršni se mu ni niti sanjalo. V Apostolskih delih srečamo Petra, kako neustrašno oznanja Jezusa kot Mesija, ne meneč se za sovražnike, mučenje in celo smrt.

Mark Ruffalo je v petintridesetih letih življenja marsikaj pretrpel. Imel je težko otroštvo v razbiti družini, okusil revščino, ko je očetovo podjetje propadlo, bil priča samomoru najboljšega prijatelja in se celo desetletje (na več kot osemsto avdicijah!) trudil uveljaviti kot igravec. Končno mu je leta 2000 uspelo prodreti z odlično igro v filmih »Lahko računaš name« (You Can Count On Me), »Zadnji grad« (The Last Castle) ter »13 in skoraj 30« (13 Going On 30).

Še isto leto se je poročil z igralko Sunrise Coigney, s katero sta dobila sina. Nato pa se mu je podrl svet. Po

končanem snemanju filma »Zadnji grad«, v katerem je igral skupaj z Robertom Redfordom, so mu na možganih odkrili tumor. Po operativni odstranitvi benignega tumorja je ostala leva polovica njegovega obraza začasno paralizirana.

V intervjuju za revijo »Parade«, med katerim je pokazal dobršno mero življenjske modrosti, je povedal tudi tole: »Ko gledam nazaj, vidim, da je bilo vse, kar se mi je takrat zdelo prekletstvo, zame najboljše – celo moj tumor. Celo leto sem lahko preživel s sinom in ženo. Ko si bolan, si prisiljen živeti drugače in presehati meje svojih zmogljivosti. Nič od tega ne bi hotel izbrisati iz svoje zgodovine. Spoznal sem, da je tudi v žalosti veselje.«

Krščanski mistik sveti Janez od Križa pa je povedal: »Kakšna škoda je, da na večino svojih preizkušenj gledamo kot na neuspeh in se pritožujemo, medtem ko nas želi naš Ljubi prav z njimi pritegniti k sebi, da bi nam dal okusiti popolno veselje.«

V nekem stripu Lučka pride k bratu Linu in mu – kar je zanj zelo nenavadno – reče, da ga ima rada. Lin nejeverno odkima: »Ne, nimaš me.« Ona pa mu vedno glasneje zatrjuje: »Res te imam rada.« Lin se ne pusti prepričati in ji vsakič odvrne: »To ne more biti res.« Končno Lučki zmanjka potrpljenja in zakriči: »Nehaj že, bedak, rada te imam!«

Enako je Bog prisiljen narediti z nami. Zelo se mora »namučiti«, da nas o nečem prepriča. Se ti zdi, da je Bog v zadnjem času postavil tvoje življenje na glavo? No vidiš, to je dejavna božja ljubezen!

Jean Calvin je bil francoski protestantski teolog in reformator. Čeprav do katoličanov ni bil posebej prijazen, je imel prav, ko je napisal: »Pobožen človek se zaveda, da njegovo življenje ves čas visi na nitki ... in da je njegovo življenje v svetu podobno jadranju po nevarnem, razburkanem morju; vseeno pa lahko vse svoje težave in trpljenje potrpežljivo prenaša in v svojih preizkušnjah najde tolažbo, ker se popolnoma zanaša na božjo milost.«

Jezus je to milost, to moč, opisal s čudovito prispodobo. Kraljestvo moči primerja s kvasom. Zamesi košček kvasa v testo in boš videl, kako bo vzšlo v velik hlebec kruha.

Na enak način sprejmi v svoje življenje vsaj »drobec« Boga in se bo božje življenje v tebi bogato razcvetelo. Vedno bolj boš postajal takšen, kakršnega te je načrtoval Bog. To je tisto, čemur pravijo Kraljestvo moči! In ta moč je na voljo vsem nam.

